

6117 St. Clair Ave. - 431-0628 - Cleveland, Ohio 44108

National and International Circulation

Published daily except Wed., Sat., Sun., holidays, 1st two weeks in July

NABORCINA:

Združene države:
\$28.00 na leto; \$14.00 za pol leta; \$8.00 za 3 mesece
Kanada in dežele izven Združenih držav:
\$30.00 na leto; \$15.00 za pol leta; \$8.00 za 3 mesece
Petkova izdaja \$10.00 na leto

SUBSCRIPTION RATES:

United States:
\$28.00 per year; \$14.00 for 6 months; \$8.00 for 3 months
Canada and Foreign Countries:
\$30.00 per year; \$15.00 for 6 months; \$8.00 for 3 months
Friday Edition \$10.00 for one year.

SECOND CLASS POSTAGE PAID AT CLEVELAND, OHIO

No. 14 Thursday, Jan. 27, 1977

Komunizem noče bogatega delavca

II.

Ta "evrokunizem" so na zborovanju označili v sklopu svetovnega komunizma za "evrosektarianizem".

Tako je med drugimi sarajevski partijski profesor Zoran Vidaković med drugim proglasal, da je "napačno sprejemati prevladujoče mnenje, da se 'socializem začne in konča v razvitih industrijskih državah Zahodne Evrope'. Zatem je takoj pozval na boj za komunistično revolucijo, "v kateri morajo neuvrščene dežele Azije, Afrike in Latinske Amerike igrati veliko večjo vlogo, kakor so jo doslej".

Višek marksistične dialektike in pozivanje na svetovno komunistično revolucijo na zborovanju partijskih ideologov v "nevrščeni" Jugoslaviji pa so bila izvajanja francoskega marksističnega ideologa Emanuela Argirija. Ta se je med drugim povzpela do naslednjih "znanstvenih zaključkov":

"Solidarnost med posameznimi skupinami delavskega razreda je oškodovana iz razloga, da nekateri delavci spadajo v proletarijat, medtem ko so si drugi ustvarili neke vrste 'delavsko aristokracijo'. Poskusi izenačenja življenjske ravni, vzporedno z razlastitvijo kapitalistov, bi v industrijskih državah škodili velikim množicam delavskega razreda. Tu tiči vzrok, ki ga kapitalisti dobro razumejo, da te široke množice delavskega razreda odklanjajo socializem in mu nasprotujejo bodisi z odkritim vključevanjem v obstoječi kapitalistični red ali pa z vztrajanjem na "različni poti" v socializem".

Argiri je v osvetlitev svojih "znanstvenih ugotovitev" izjavil, da "v ZDA znaša povprečna delavska plača okoli 12,000 dolarjev letno, v Zahodni Nemčiji pa 10,500 dolarjev letno. Nemogoče je plačevati takšne vsote delavcem v socialističnih državah in drugod po svetu in se je zato velik del delavskega razreda spremenil v 'delavsko aristokracijo', katere moč je v množici okoli 150,000,000 takšnih delavcev. Ti delavci so se spremenili iz izkoriščancev v pridobitnike previšne vrednosti (plusvalije) in se tako spremenili v nasprotne proletariata. Solidarnost med delavskimi množicami pa je možna samo tako dolgo, dokler so delavci izkoriščani. Zato je edini izhod iz tega položaja ponovna proletarizacija te 'delavske aristokracije', kajti ne bomo mogli izpeljati proletarske revolucije brez proletarcev".

Z drugimi besedami: namesto, da bi delavce napravili bogatejše, jih je treba osiromašiti, kajti to je edina pot do "prave enakosti". Zato je Argiri zaključil svoja, za normalnega poslušalca neverjetna izvajanja z naslednjim pozivom: "Ker večina delavstva v kapitalističnem svetu ne pripada delavskemu razredu, temveč 'delavski aristokraciji', je to delavstvo izgubilo svoj revolucionarni zagon. Zato morata sproletarizacija te 'delavske aristokracije' in ponovni delavski revolucionarni zagon priti samo od zunaj, t. j. iz nerazvitih držav".

Vsekakor je to svojevrstna modrost in čudovita ljubezen do delavskega razreda! Razumeti jo je mogoče le, če si predstavljamo oznanjevalce komunizma kot ljudi, ki jim je revolucija sama po sebi smoter življenja in dela, da je njihovo pridiganje o borbi za pravice delavskega razreda, za korist delovnih ljudi, za izboljšanje njihovega življenja le prazno govorjenje, limanica, na katero love kaline po vsem svetu.

Skušnja nas uči, da je v vsaki družbi, v vsaki sredini, tudi v najslabši, tudi v najbolj zaslepljeni, nekaj poštenih in treznih ljudi. Kako ti gledajo na razpravljanje in modrovanje Emanuela Argirija in njemu enakih?

Komunisti se radi sklicujejo na znanost, na njej, trdijo, da sloni ves njihov družabni in gospodarski sistem. Če uporabijo le količjak stvarno razčlenjevanje Argirijevega nauka, morajo priti do zaključka, da to ne more biti in da ni v korist delavskega razreda, da njegov smoter ni pospeševanje delavskih koristi, dviganje življenjske ravni delavca in delavskega razreda, ampak dosledno, surovo, skrajno neusmiljeno in tudi nečloveško iskanje devolucije za vsako ceno kot posebnega, lastnega smotra.

Prav to dognanje je morda najusodnejše, pa tudi najtežje za vse komunistične agitatorje!

Kot so v preteklih krajevnih revolucijah komunisti načrtno uničevali vse, da so ljudi poglani v skrajno stisko in jih s tem pripravili za svojo rešitev, za sprejem njihovega sistema, tako je svetovni komunizem odločen uničiti "delavsko aristokracijo", jo sproletarizirati, da bo prenehala ovirati in preprečevati revolucionarne načrte in poskuse, ki naj bi obsegali ves še preostali svobodni svet.

Proletariat Tretjega sveta, revščina nerazvitih držav naj postane prednja straža svetovne komunistične revolucije, ki naj uniči poleg "kapitalistov, imperialistov, kmetskih in drugih bogatašev" tudi milijone delavcev v gospodarsko razvitih državah, ki so z vztrajnim delom dosegli spodobno življenjsko raven, ki trud svojega dela uživajo v svobodi in zadovoljstvu po svoji lastni volji in ne po ukazih "ljudske demokracije" in njenih vodnikov.

BESEDA IZ NARODA

Zgodovinsko slavlje slovenske pesmi v Parizu

PARIZ, Fr. — Ko smo se lansko leto pri seji Društva Slovencev v Parizu končno odločili, da priredimo v Parizu koncert "Slovenskih verskih in narodnih pesmi," smo se jasno zavedali tveganosti svoje odločitve, skrbi in težav, ki smo jih s tem nakopali na glavo.

Najprej smo morali najti primerno cerkev (ker finančno smo zmogli samo to rešitev), nato izbrati datum, ki bi bil vsaj kakor koli toliko sprejemljiv za pevce in za nas. Določen je bil 5. november 1976, pa smo ga morali radi pevec prestaviti na 4. januarja 1977, čeprav smo vedeli, da ima ta datum svoje mnoge negativne strani.

Glavno delo je bilo sedaj pred nami: pripraviti smo morali slovenska in francoska vabila, dvojezične programe ter velike plakate, radi česar je g. Cretnik v novembru osebno šel v Gorico ter tam v tiskarni vse pripravil in prinesel s sabo.

Potem se je začela aktivna propaganda za koncert. Mnogi so se z obudovanjem vredno zavzelo vrgli v to, francoski prijatelji so nam pomagali po svojih močeh, dosegli smo prve rezultate. Ko se je z vso naglico bližal datum koncerta, smo približno vedeli, s kolikim občinstvom smemo računati tudi v najslabšem slučaju, na katerega smo tudi morali biti pripravljani. Potem smo zvedeli, da je isti dan v Parizu Rostopovičev koncert in naša zaskrbljenost se je povečala, zato pa se je povečala tudi volja in vztrajnost, da koncert mora uspeti. Vsak je podvojil svoje sile, Francoski časopisi, med drugimi L'Aurore, La Croix, L'Officiel des spectacles, kakor tudi francoski radio, so najavili naš koncert.

Zadnje dni pred koncertom nam je še vreme povzročalo skrbi, pevci so namreč prišli z avtobusom naravnost iz Gorice in ob koncu leta vremenski položaj ni bil ravno rožnat za tako dolgo pot.

Na 1. januarja ob starih zjutraj je goriški mešani pevski zbor "Lojze Bratuž" (skupaj 48 ljudi) odšel iz Gorice. V Alpah so imeli precej težav, toda z verigami za sneg so si pomagali in na novega leta zvečer so se nam že javili iz bližine Lyona ter 2.1. ob treh zjutraj že prišli v Pariz, kjer sta jih čakala g. Cretnik in Flis. Pevci so bili sedaj na mestu, torej že ena skrb manj, in ne najmanjša, zdaj je bilo treba še samo ljudi, ki bodo prišli na koncert, in urediti vse zadnje neposredne priprave za koncert.

V nedeljo, 2. januarja, je bilo popoldne prvo srečanje goriških pevcev s pariškimi Slovenci, pri sveti maši in v dvorani poleg cerkve, kjer je ob slovenski pesmi in ob dobri kapljici bil takoj najden neposredni kontakt.

V ponedeljek, 3. januarja, popoldne so pevci poromali k Čudodelni svetinji in obiskali katedralo Notre-Dame ter Sainte Chapelle, med tem ko je v vlakom prišla manjša skupina, popoldne pa so si ogledali Invalides, Tour Eiffel in okolice. Pri vsem tem pa je dirigent moral strogo paziti, da se ob mizlem vremenu kdo ne prehladi. Zvečer je bila vaja v cerkvi, kjer smo rešili še zadnji tehnični problem glede odra, in smo morali nato okrog polnoči buditi

in obveščati tiste, ki so bili za to zadolženi.

V torek, 4. januarja zjutraj so pevci poromali na Montmartre in zvečer smo vsi, pevci in tisti, ki smo bili zadolženi za večerno organizacijo, bili na mestu v cerkvi Saint-Medard. Od začetka so samo prazni stoli samevali, potem pa so le začeli prihajati ljudje, med njimi del mladih, in tik pred začetkom koncerta skoro napolnili starodavno gotsko cerkev Svetega Medarda, kar je že za koncert v Parizu nekaj izrednega, nekaj dvakrat izrednega za nas.

Koncert se je začel ob napovedani uri.

Najprej je g. Cretnik v francosčini pozdravil francoske prijatelje (med njimi je bil tudi en francoski ambasador in številni zastopniki francoskega javnega, civilnega, verskega in kulturnega življenja) in prijatelje drugih narodnosti, med katerimi moramo v prvi vrsti navesti Hrvate pod vodstvom patra Petra in Srbe pod vodstvom patra Garica. Predstavil jim je Slovence in goriški pevski zbor ter med drugim povdaril, da je rak-rana našega stoletja, da dostikrat samo s prezirajočim molkom odgovarja na krič preganjanih, na krič trpečih in majhnih narodov, in obenem omenil, da gre čisti dobicek koncerta, če ga seveda kaj bo, za Slovenski dom v Parizu, katerega Slovenci res nujno potrebujemo. Po francoskem govoru je g. Cretnik nadaljeval v slovenščini:

"Bratje in sestre! Lep pozdrav in prisrčna zahvala, da ste vkljub nevarnostim, ki jih ta datum za vas ima, prišli semkaj nočjo. Prisrčna zahvala tudi za to, da ste se tako krepko potrudili za uspeh nocojšnjega večera, vsem in vsakemu se prisrčno, res prično zahvaljujem. Nocojšnji uspeh je naš skupen slovenski uspeh. Posebna zahvala še tistim, ki so s toliko požrtvovalnostjo pomagali in pomagajo pri konkretni pripravi in poteku in bodo pomagali pri nocojšnji pospravi tega našega slovenskega srečanja s francoskimi prijatelji in s prijatelji drugih narodnosti.

S svojo zavzetostjo ste, bratje in sestre, pokazali, da znate primerno ceniti našo pesem, s katero in v kateri naš narod izpoveduje svojo najglobljo vero, pa tudi svoje vsakdanje življenje: svoje veselje in svoje tegobe, svoje trpljenje, svoja razočaranja in svoje upe, pa seveda svojo ljubezen. S svojo zavzetostjo in s svojo prisotnostjo ste pa tudi dokazali, da ste razumeli, kaj pomeni za nas v sedanjosti in v bodočnosti, povdarjam: v sedanjosti in v bodočnosti, da imamo najboljšo zvezo s Francozi in s prijatelji drugih narodnosti.

Dragi goriški pevci! Dobrodošli in pozdravljeni med nami! Že dvajset let vaš zbor goji slovensko pesem, sedaj pod vodstvom vašega spretnega dirigenta prof. Stanka Jeričija. Na zemlji naših prednikov, na meji dveh svetov, se morate vsak dan znova boriti, da ohranite zvestobo slovenski materi, ki vas je rodila za vaše poslanstvo v svetu, v našem slovenskem svetu, kamor vas je postavila božja Previdnost, se morate vsak dan boriti, pravim, da ohranite zvestobo tudi drugi materi, Cerkvi, ki vas je po slovenski družini v Kristusu rodila za vaše večno poslanstvo.

V par tednih boste obhajali 40-letnico grozotne smrti njega, čigar ime nosi vaš zbor, Lojze Bratuž. Zato tembolj tople pozdravljam v naši sredi njegovo ženo, slovensko pesnico, gospo Ljubko Sorli-Bratuž, njegovo hčerko Lojzko in njegovega sina Andreja, člana vašega zbora, ravnatelja Slovenskega učiteljskega v Goriči in predstavnika Slovenske skupnosti na Goriškem. Prav tako pozdravljam gospoda Kazimirja Humarja, urednika Katoliškega glasa in predsednika Zveze slovenske katoliške prosvete na Goriškem.

Naj vaš nocojšnji nastop v Parizu potrdi v vaši zvestobi slovenski in krščanski materi, boljše rečeno: zvestobi slovenski krščanski materi, nam pa naj prinese malo tistega toplega domačega občutja, ki ga današnji svet najbolj pogreša in mu ga vi prinašate s svojo pesmijo.

Dragi prijatelji! Zelim vam obilo uspeha, nocoj in na vaši nadaljni poti!"

Nato je stopil pred mikrofona akademik medicene Branko Zorn, ki je napovedoval v prvem delu (verske pesmi), v drugem delu, narodne pesmi, pa je napovedovala gospa Minka Blachon v slovenski narodni noši; pri vsaki pesmi je napovedoval podal v francosčini kratko vsebino, včasih pa kar celoten naravnost pesniško odlični francoski prevod.

Pevci so sijajno rešili svojo vlogo. Publika jih je "prisilila", da so vsaj eno pesem ponovili in dostavili še tri druge, ki niso bile na programu.

Med številnimi sodbami navajamo samo par značilnih: "Formidable! Je vous remercie et je vous en félicite." (Čudovito! Lepo se vam zahvaljujem in vam čestitam.)—"Merci de nous avoir invités à un si beau concert." (Hvala, da ste naju povabili na ta krassen koncert.)—"C'était quelque chose d'exceptionnel." (To je bilo nekaj izrednega.)—"Bravo pour hier soir!" (Bravo za snoči!)—"Odlično! Ni moglo biti boljše. Je preseglo vsa pričakovanja. Le kje ste staknili toliko ljudi?"—"Je ne pouvais croire mes yeux quand j'ai vu, vers 20 heures 30, le flot des gens qui arrivaient. Une réussite exceptionnelle." (Nisem mogel verjeti svojim očem, ko sem ob pol devetih videl vrste ljudi, ki so prihajali. Res izreden uspeh.)—"Nous avons passé hier soir une bien agréable soirée, nous vous en remercions beaucoup. Il y avait beaucoup de monde et l'ambiance était bien sympathique." (Doživeli smo čudovito večer in se vam prisrčno zahvaljujemo. Bilo je ogromno ljudi in simpatično vzdušje.)

Po koncertu je bil kratek, pa zato tembolj prisrčen sprejem v dvorani pri cerkvi, ki so se ga udeležili pevci, odborniki društva in še tisti, ki so poleg prejšnjih pri organizaciji koncerta največ pomagali; pa vseh 70 medicincev-akademikov in zdravnikov, ki jih je na koncert pripeljal Branko. Ob šampanjcu, ki sta ga darovala Branko in slovenska skupnost v Parizu, smo se temeljito razgledali in slovensko pesem je znova donela, tokrat iz vseh slovenskih grl. Vsako, tudi najprirejšeje srečanje, ima pa seveda svoj konec, zato smo se proti eni zjutraj razšli, saj so pevci morali naslednji dan že ob osmih zjutraj nazaj na dolgo pot. Ob slovesu so jih pozdravili g. Cretnik in Flis ter tisti, ki so se šele zvečer vračali z vlakom.

Poročilo o tem res zgodovinskem slovenskem uspehu v Parizu končamo z našim spremenjenim pregovorom:

Kakršno vreme v svetem medardu kane, Tako naj v Parizu Slovence vedno ostane!

N. C.

Ob desetletnici smrti rev. dr. Andreja Farkaša

FAIRFIELD, Conn. — Letos, 20. januarja, je preteklo deset let, odkar nas je za vedno zapustil naš župnik rev. dr. Andrej Farkaš. Pri nekdanji slovenski fari sv. Križa smo ustanovili odbor z g. Johnom Zelenom na čelu, kateri mu je sklenil postaviti spominsko ploščo v trajen spomin. Pokojnik je ne samo kot duhovnik, temveč kot Slovenec v Ameriki zelo velike naredil za svoj narod. Bil je dober dušni pastir, govornik, arhitekt, stavebnik in diplomat v vsakem oziru.

Ko je po smrti rev. Goloba prevzel tedanjo slovensko faro sv. Križa, se je takoj lotil dela, da povzdigne in ohrani ne samo faro, ampak tudi slovenski jezik in kulturo, katero so naši predniki z rev. Golobom prinesli iz stare domovine. Postavili so temeljni kamen, na katerem je bila zgrajena slovenska fara sv. Križa v Bridgeportu, edina v državi Connecticut. Preuredil je župnišče in dvorano ter stopil v zvezo s takratnim Liginim tajnikom p. Bernardom Ambrožičem v New Yorku, ki je imel odgovornost za nove priseljence iz raznih krajev Evrope in bil včasih v nemali zadregi.

Rev. dr. Andrej Farkaš je bil njegov najboljši pomočnik; pokazal je izredno sposobnost, ko je po tovarnah iskal delo in pri hišnih gospodarjih stanovanja. Trdno sem prepričan, da ni nobena druga župnija sprejela toliko beguncev, ki niso imeli sponzorjev in jim je dobri rev. dr. Andrej Farkaš pripravil stanovanje in delo, v stiski pomagal tudi z denarjem.

Res je bil pravi oče svojih sinov. Znal si je pridobiti vsepovsod zaupanje pri ljudeh s tem, da je vsakomur priskočil na pomoč, ob vsakem času in v vsaki stiski. Za vsakogar je imel lepo besedo, dajal ljudem nasvete. Nikogar ni sovražil, najbolj pa je ljubil mladino, vedno je bil med njo.

Uredil je krasen cerkveni spored tako, da so ostali pri vseh velikih praznikih slovenski cerkveni obredi v slovenskem jeziku. Ob nedeljah je ob pol osmih zjutraj bila sv. maša v prekmurščini, ob devetih v angleščini in ob polenajstih v pristni slovenščini. Imeli smo za vse praznike slovenske duhovnike na razpolago, ne samo enega, temveč dva ali tri, včasih celo štiri. Vedno je uredil tako, da je v svoji odsotnosti imel slovenskega duhovnika, ki ga je zastopal. Nikoli ni rabil obširnega cerkvenega odbora, vse je opravljal sam z dvema ali tremi cerkvenimi ključarji, ki so obvladali oba jezika.

Ko sem mu leta 1952 omenil, da bi bilo dobro napraviti prvo vinske trgatve in silvestrovanje, mi je odgovoril, da je to pametna misel, da naj gremo na čelo in organiziramo ljudi in on pa bo z veseljem pomagal. Pozneje sem organiziral dramski odsek, moški pevski zbor itd. vedno je vse načrte, katere sem mu predložil, z veseljem sprejel in pomagal. Dr. Andrej Farkaš je bil vesel vsakega uspeha in nad vse hvaležen vsakomur, ki je pomagal naši slovenski fari, da se je kulturno dvigala z raznimi nastopi in gostovanji v drugih krajih. Tako smo skupno delovali s sosednjo newyorško faro na Osmi cesti, ki je edine še ostala čisto slovenska.

Pol leta pred svojo nesrečno smrtjo smo na nekem sestanku prišli na pogovor o selitvi svetlokrške fare v slučaju, da mesto prevzame in začne podirati hiše. Njegova skrb je bila v prvi vrsti, da se ne bomo preveč zadolžili in drugič, da čim dalje ohranimo slovenski jezik in kulturo s tem, da mladino pritegnemo z raznim igranjem, petju itd. Bodril je: Le korajžno naprej, nič zato, če smo majhni in sibi, lahko postanemo visoki in

močni. Ne moremo sicer tajiti in se delati, kakor da nismo bili nekoč majhni in sibi. ... Kaj bi zardevali in čemu bi se sramovali svojega jezika in naved, če smo bili svoj čas majhni, ne samo v alpinističnem, marveč tudi sploh v kulturnem oziru.

Tega nismo mi krivi, ampak nepravilne in skrajno neugodne razmere. Vsi nam priznavajo čast, da smo si v kratkem času tako lepo uredili. Vse svoje sile smo s polno ljubeznijo posvetili našemu kulturnemu udejstvovanju in kulturni rasti, tako smo si v tujini znali prikazati našo staro domovino.

Dr. Farkaš je bil svojevrstna osebnost, ki se je izoblikovala iz globoke vere. Kot njegov sodelavec in prijatelj sem ga prav dobro poznal, zato hočem še tole omeniti o njem: Imel je odprto oko in široko odprto srce za svoje farane; bil je poln toplega, dobrotnega humorja in iskrenega duha, pri tem pa preprosto in skromen, vedno dobre volje in vedno pripravljen pomagati vsem, ki so potrebovali njegove pomoči. Predvsem in nadvse pa je bil resnično izbran služabnik božji, globoko veren, vero, ljubezen in mir razsipajoč duhovnik. Bil je velik Jugoslovčan in zaveden Slovenec, eden najplemenitejših ljudi, kar sem jih kdaj poznal.

Ves čas, ko ste bili med nami, ste s polno ljubeznijo posvetili našemu udejstvovanju in kulturni rasti, našo domovino in njene krasote ste nam sanim v novi domovini odkrili, opevali in slavili, nam pokazali pot in nas bodrili k nadaljnjemu podvigu v domoznanstvu, v plenjenem alpinizmu. Vi ste in ostanete naš, Vas ljubimo, izkazujemo Vam čast in hočemo tudi za vso prihodnost Vas imeti v časti, Vas ljubiti in Vas kot našega slovenskega velikega kulturnega pobudnika slaviti pred vsemi, ki danes pozabljajo, da so bili kdaj Slovenci. Saj smo Slovenci res imeli vse, kar smo hoteli. Na žalost teh časov ni več! Vse je izumrlo z njim! Bog ga je izbral sebi za svečenika, Slovencev v tujini pa za učitelja, blazitelja in preroka. Zato počastimo deseto obletnico njegove smrti, ljubimo, kar je on ljubil in ostanimo zvesti ljubezni do Boga in rodne grude!

S. I. Mally

Vedno nove ložbe

"Naša mladina je moralno propadla in nedisciplinirana. Staršev ne spoštuje več, zato je konec sveta blizu". Kako sodobna ložba! Pa je stara že štiri tisoč let! Leta 2000 pred Kristusom je bila zapisana v starodavni Kaldeji.

"Jaz nimam nobenega upanja več v bodočnost našega naroda, če bo odvisen od današnje mladine. Ta mladina je pristaška, nezasišena brezobzirna in pregodaj zrela. Ko sem bil jaz mlad, so nas učili lepega obnašanja in spoštovanja do staršev, današnja mladina pa hoče vse bolj vedeti in povsod imeti prvo besedo." — Te vrste je zapisal Hierodot I. 700 pred Kr. roj.

"Današnja mladina ljudi luksus; ima slabe navade, zaničuje avtoriteto in nima nobenega spoštovanja več do starejših ljudi. Klepetajo, ko bi morali delati. Mladini ne vstajajo več s sedežev, če starejši vstopijo v sobo. Pri mizi sede s prekrizanimi nogami in požro najboljše jedi. Odgovarjajo se svojim staršem in tiranizirajo učitelje".

Tako "moderna" je bila mladina že 400 let pred Kristusom, kot je to ugotovil Sokrat in so zapisali njegovi učenci.

Da, mladi so vedno mislili, da so stari neumni — in še tako mislijo, stari pa vedo, da so mladi neumni.

Prijatelju Karlu Mauserju v slovo

Pevski zbor Korotan

Celoten mešani zbor Korotan se je v nedeljo, 23. jan. 1977, zbral v Grdinovem pogrebnem zavodu na St. Clairju in se s pesmijo poslovil od pisatelja Karla Mauserja, ki je po neuspeli srčni operaciji umrl v clevelandski bolnici Mt. Sinai. Pri odprti krsti je govoril član zbora Jože Likozar.

Dragi prijatelji!

Tiha in otočna je danes naša pesem. Tiha, ker nam solza dušilo, v tiho, ker se poslavljamo od pisatelja Karla Mauserja, ki spi spanje Lazarja, iz katerega ne budi ne hrup niti ne glas trombe, ki je podiral zidove Jeriha.

Vsem se nam iztekajo dnevi. Prej ali slej se bomo vsi sešli v večnih bivališčih. Vendar gledano z oči naših živih, se je življenje gospoda Karla Mauserja prezgodaj končalo. Prezgodaj zlasti zato, ker naši otroci še niso spoznali njegovega pravega bogastva. Ne morejo si še predstavljati, zakaj smo z njegovim odhodom utrpeli veliko izgubo vsi Slovenci in še posebej vsi slovenski zdomci.

Z vsemi, ki stopajo danes mimo krste, je bil pokojni na nek način povezan in vsak izmed nas njegovo smrt po svoje sprejema.

Pevskemu zboru Korotan je bil pisatelj Mauser vse od prvega nastanka naklonjen. Premnogi članki in opisi zborovega delovanja pričajo, da je bil vas čas zborov močan glasnik. Velik zvezek bi napolnili zbrani spisi, ki jih je gospod Mauser iz pričanja napisal v prid Korotanu. Čut hvalečnosti nam mora prenekovati, da smo dolžniki. Žal, je tak dolg mogoče poravnati samo živim. Tudi zaradi

tega je bila pisateljeva smrt prezgodnja.

Ostali smo sami in ostal je spomin, ki ga ne sme nobena sila zatemniti. V spominu bo Karl Mauser najbolj blestel kot pisatelj. Bil je mojster slovenskega jezika, ki moč besede ni nikdar zlorabljal kot sovražna, dvorezni meč, ki rani in zastruplja, ampak je v svojih stvaritvah pošiljal med nas v globini svojega srca doživeto resnično slovenskega človeka in vselej tako zastavljal svoje pero, da je od njega sijala le luč. V svetlobi te luči smo mogli iskati resnico in pravo pot. Ta luč še svetli! Če je omahnila roka, izpod katere je izšlo toliko leposlovnih del, s tem niso umrli dela. V teh delih bo pisatelj še živel med nami. In če nam in naši mladini ni več dano slišati njegovega glasu, nam bo po njegovih spisih tem bolj prepričevalno govoril njegov duh.

Kakor se spominjamo vzornikov — Cankarja, Prešerna in drugih slovenskih literatov, s katerimi se je pokojni zdaj srečal v večnem Spoznanju, tako se hočemo spominjati tudi njega in se posebej zahvaljevati za to srečo, da so se križala naša življenjska pota in smo bili deležni osebnega stika tako plemenite duše in tako velikega srca.

Ko se z rodoljubno pesmijo poslavljamo od prijatelja v tem pogrebnem zavodu, ga ne gledamo pred seboj mrtvega. Pred nami je živa podoba oblika kovalca slovenske besede, ljubitelja slovenske pesmi in slovenske zemlje. Ta podoba naj prenekovati, da smo dolžniki. Žal, je tak dolg mogoče poravnati samo živim. Tudi zaradi

Peter Markeš v imenu Slovencev v Kanadi

Prijatelj Karel!

Tudi iz Kanade smo prihitei, da se poslovimo od Tebe na Tvoji zadnji zemeljski postaji. Prišli smo, da rečemo svojemu velikemu, dobremu in zvestemu prijatelju zadnji "z Bogom". Da, veliko prijateljstvo si imel med nami!

Prvi dan po Tvoji smrti sem slišal: "Bil je pisatelj, ki je pisal za vse Slovence."

Družina, ki Te je poznala kot govornika na Slovenskih dneh, je naročila zadnji pozdrav.

Prijatelj me je vprašal, kje bi se še dobilo kaj Tvojih spisov, da si jih želi nabaviti.

Duhovnik je dejal: Poslušal sem njegove govore. Govoril je tako globoko, kot bi vodil duhovne vaje.

Bil si umetnik slovenske besede, bodisi, da si jo postavil v knjigo, ko si pisal povesti, bodisi, da si z njo oblikoval članke v revijah in časopisih, bodisi, da si govoril kot govornik, bodisi, da si kramljal z vsakim, ki je bil pripravljen kramljati s Teboj.

Bil si mojster slovenske besede, a vendar pisateljska mojstrovina ni bil cilj Tvojega življenja. Beseda, pisana ali govorjena, Ti je bila samo sredstvo, s katerim si služil bližnjemu; ta pisana umetnina je bila taka, da je ob njej človek čutil, kako blizu si mu.

Č. g. Matija Balažič v imenu slovenskih lazaristov v Kanadi in obeh slovenskih župnij v Torontu

Ob tem telesu, ki se je zgrudilo, ob tem plemenitem srcu, ki se je ustavilo — a je zaznamovano z vstajenjem in blaženim življenjem v Kristusu, naj sprejmem s pristransko zahvalo v imenu slovenskih lazaristov v Kanadi in imenu obeh slovenskih župnij v Torontu, Marije Pomagaj in Brezmadežne!

Dragi Karel, naš prijatelj in brat v Gospodu! Naj Vašo dobroto povečita Kristus! Naj

Z besedo si dvigal slovenstvo in ga bogatil, ko si kazal na trpkosti in lepote življenja slovenskega človeka. Do zadnjega vlakna, do zadnjega diha si bil prevzet s ponosom, da si Slovenec.

Bil si svobodnjak, ki si tako ljubil svobodo, da nisi nikoli klonil pred tiranijo naj je prihajala z desne, še manj pred ono, ki prihaja z leve. Bil si ponosni mož v dosledni obrambi slovenske svobode. S pisano in govorjeno besedo si jo branil in zagovarjal.

Z besedo si širil in zagovarjal resnico. Zvijaje in lazi v Tebi ni bilo. Tvoja beseda je bila soda, polna prijateljstva, polna razumevanja, polna pripravljenosti za vse dobro in veliko.

Ves ta zaklad, ki si ga izlival v besede in dajal bližnjemu, je izvirnil iz Tvojega velikega duha, ki je bil vedno naravnani k Bogu, k Besedi, ki je bila v začetku. Od te večne Besede si prejemal, v sebi po človeško predelal in nam dajal v obliki, ki je bila sprejemljiva za vsakega.

Sedaj si odšel od nas k večni Besedi, da v Bogu sprejmeš plačilo za boj, ki si ga tako vztrajno bojeval vse življenje. Počivaj v božjem miru! Bog pa naj potolaži Tvojo ženo in mamo, hčere in sinove, brate in sestre in tudi mnogo, mnogo prijateljev!

Vam nebeški Oče povrne z večnimi darovi vse, kar ste nam delili in dali: našemu mesečniku "Božja beseda", našim slovenskim šolskim učbenikom, naši mladini in pevskim zborom, našim župnijskim skupnostim v Torontu in v vsakemu izmed nas, duhovnikov v Torontu! Posebno zahvalo in prošnjo k Bogu naj izrečem v imenu župnijskega g. Toneta Zrnca in župnika g. Janeza Kopca.

Na zemlji nas žalosti Vaš odhod, a tolaži nas trdno upanje, da ste v družbi angelov in tistih, ki so odrešeni z Jagnjetovo krvjo. Mi, duhovniki v Kanadi, vas ne bomo pozabili. Naj naše skromne molitve pri Gospodovem oltarju stalno pozivljajo

Vašo dušo!

Vaši gospe in družini, Vaši materi, bratom in sorodnikom se pridružujemo v globoki bolečini in zanje prosimo božjo tolažbo in moč.

Rev. Matija Balažič

Janez Varšek v imenu Slovenske telovadne zveze

Dragi Karel!

Z žalostjo v srcu smo prejeli vest, da si nas zapustil.

Naši spomini Te prikazujejo že od vsega početka Slovenske Telovadne Zveze, iz lagerjev, D. P. Campov v Avstriji, naše lepe pristave v Genovi, Slovenskih domov v Clevelandu in slovenskih dnevo v Torontu.

Vedno si bil naš prijatelj in vedno tudi z duhom z nami, kakor še včasih na Primorskem, ko si sodeloval z Fantovskimi

odseki.

Bil si borec za svobodo, borec za pravico, borec za Slovence.

Tvoj lirični duh je posebno trpel in srce se Ti je trgalo, če so se borci za svobodo bili med seboj.

Sedaj si dočrpel, šel boš v spomin kot naš apostol.

Sprejmi poslednji pozdrav od Slovenske Telovadne Zveze.

Karel počivaj v miru, naj Ti bo lahka ameriška zemlja!

Lambert Muri s Kort

WASHINGTON, D.C. — Dva dni pred Božičem (1976) je na Koroškem nenadoma umrl, začet od srčne kapi, ing. Lambert Muri, povojni gospodar pri Prištovniku v Kortah, na severnem pobočju Karavank prav do državne meje nad Jezerskim, kjer je na sosednji domačiji Lambert bil rojen leta 1898.

Lambert Muri je bil iz že skoraj pomrlega rodu Slovencev, ki so se rodili še v prejšnjem stoletju in so dosegli polnost življenja že v predvojni Sloveniji. Lambert Muri je bil zelo poseben v tem rodu. O njegovem življenju in delu bo treba napisati več kot dopuščata to bežno obvestilo njegovim prijateljem širom sveta.

Lambert je postal inženir agronomije v letih po prvi svetovni vojni. Posvetil se je bil

tehničnemu napredku in gospodarskemu razvoju slovenskega kmetijstva, najprej pri upravi mariborske Oblasti, pozneje pa pri banski upravi v Ljubljani. V tem svojem strokovnem poslanstvu je ing. Muri zapustil po vsej Sloveniji spomenike in spomine svojega zavzetega slovenskega delovanja.

Ko je leta 1930 dr. Anton Korošec iz protesta proti razpustu slovenskih prosvetnih organizacij zapustil ministrski položaj v šestojanuarski vladi generala Petra Zivkovića, je poleg drugih višjih slovenskih uradnikov tudi ing. Muri izgubil svoj uradni položaj. Bila pa je v tem neka sreča v nesreči, ker si je dr. Korošec zato takrat izbral ing. Murija za svojega osebnega svetovaleca in spremljevalca v

ilegalni opoziciji. V tem svojstvu je Lambert Muri začel tihot, a skrbno graditi vezi med dr. Korošcem in študenti na univerzi, ki so v času dvorske diktature prevzemali breme aktivne borbe za teptano slovensko stvar. Tudi moje ozko prijateljstvo z Lambertom Murijem se je rodilo v tistih letih najostrejšega šestojanuarskega režima.

Leta 1933 so dr. Korošec, dr. Natlačen, dr. Kulovec in dr. Ogrizek bili odvedeni v internacijo v južne predele države. Kraje so jim menjavali, da ne bi slovenski interniranci postali preveč znani med tamošnjim ljudstvom. Leta 1934 je dr. Korošec bil v internaciji na otoku Hvaru. Takrat je Lambert Muri presenetil pokojnega Franceca (Ferka) Casarja in mene z nenadnim vabilom od dr. Korošca, da ga obiščemo na Hvaru. Lambert, ki je organiziral ta zapadni stik, je bil z nami ves teden tega hvarskega obiska. Z dr. Korošcem smo takrat skicirali (v Koroščevem lastnem rokopisu) podrobnejši program za izpolnjevanje Slovenske deklaracije (Koroščeve "Punkcije") iz leta 1932. Ta hvarska povetava z dr. Korošcem je po njegovem povratku v Ljubljano (po nenadni smrti kralja Aleksandra I. 1934) omogočila prvo konkretno politično vzgojo slovenskih študentov, ki sva jih s Ferkotom, v pomočjo Lamberta Murija v skupinah vodila na zaupne sestanke z dr. Korošcem v ljubljanskem Martijanišču. Ko pa je po padcu Jevtičeve vlade leta 1935 dr. Korošec ponovno postal vodilni član nove vlade v Beogradu, je naše intimno politično poznanstvo z njim, ki ga je bil pripravil in utrjeval ing. Muri, rodilo uspeh naše študentske borbe in akcije za slovensko univerzitetno knjižnico, ki je bila v letih diktature legalni simbol slovenskih zahtev. Dr. Korošec nas je večkrat povabil v Beograd in poleg smo vsako poletje do njegove smrti bili Koroščevi gostje v Begunjah na Gorenjskem, kjer je dr. Korošec letoval.

Kmalu po povratku s Hvara leta 1934 je ing. Muri prevzel vodstvo podružnice "Slovenca" v Mariboru, kjer je deloval, dokler ni leta 1936 odšel na kmetijski oddelek nove Banske uprave v Ljubljani.

V razburkanem razdobju zadnjih dveh let pred razsulo Jugoslavije aprila 1941 je Lambert Muri postal ožek prijatelj svojega velikega koroškega sorojaka Lamberta Ehrlicha, s katerim je nato v prvem razdobju vojne okupacije delil težko, a uspešno začetno skrb za slovenske begunce iz Štajerske in Gorenjske. Po smrti Lamberta Ehrlicha maja 1942 je Lambert Muri postal so-skrbnik Višarskega slovenstva — Ehrlichove narodno-politične dediščine. Tako je s svojimi mladimi prijatelji maja 1945 tudi ing. Muri zapustil Ljubljano, ki jo je z veliko politično spretnostjo in

strokovno sposobnostjo med vojno reševal lakote kot načelnik Prehranjevalnega zavoda. Koliko vagonov redke hrane je ing. Muri prestrigel Italijanom in Nemcem za lačne Slovence. Kot rojen Korošec je Lambert Muri po odhodu iz Slovenije sklenil ostati na Koroškem, kjer je prevzel težavno vlogo urednika novega slovenskega lista "Naš tednik — Koroška kronika", ki jo je izpolnjeval, dokler ni po smrti svojega strica na Kortah prevzel prostrano Prištovnikovo gozdno gospodarstvo, ki ga je razvil, moderniziral in mu v nekaj letih dodal privlačno letovišcarsko postojanko. Ker se je Lambert Muri po vojni ustalil na Koroškem, ni zapadel smiselni praznini "emigrantske politike", temveč je nadaljeval svoje stvariteljske delo med koroškimi rojaki, v krogu svoje družine in v prostirah gozdovih svojih koroških Karavank.

Lambert Muri je bil poseben tudi v čisto osebnem oziru. Bil ni le vseskozi pošten in plemenit človek, temveč tudi izredno obziren in fin v obnevanju z drugimi. Zato je imel in ohranil veliko število dobrih prijateljev in znancev na glede na politične razlike. Tudi s svoje srčno kulturo in osebnostjo pomemben vloga, posebno slovenskim javnim delavcem, ki jim te osebnostne kreposti in odlike tako pogosto manjkajo. Telesno je Lambert bil visoke, zravnane postave in prijetnega obraza. Vse življenje je hodil po gorah. Njegova ročna pisava je bila ena najlepših, kar sem jih videl.

Pokojni Lambert zapuščata ženo Zinko, rojeno Mikuš, s katero ga je l. 1937 poročil dr. Anton Korošec, ter sina Tončka in Jančka, ki bosta nadaljevala z vzporednim gozdarskim in letoviškim gospodarstvom, ki ga je pokojni ing. Lambert Muri izobilnoval kot povojno krono svojega plodovitega življenja.

Ciril Zebot

Vesti iz Slovenije

Cerkveni pevski zbori nastopili v Knežaku

Cerkveni pevski zbori iz vse ilirsko-bistriške dekanije so skupno nastopili v župnijski cerkvi v Knežaku. Pred nastopom med mašo jim je župnik iz Studenega govoril o vlogi cerkvenega petja pri obnovljenem bogoslužju. "Narediti mašo bolj krščansko, boljšo," je dejal, "je namen cerkvenega zbora."

Nova stanovanja v Laškem

Pred nedavnim so na Debeli gradili stanovanjska bloka, v katerih je dobilo solidarnostno stanovanja 15 družin, 4 družine pa se yselile v izpraznjena stanovanja. Cena kvadratnega metra stanovanjske površine dolega 5890 din in je med najnižjimi v Sloveniji.

V Sloveniji so umrli

13. januarja
v Ljubljani: Avgust Dacar, Jože Uršič;
v Moravju: Marija Podobnik, roj. Usar;
v Radecah: Alojz Povše;
v Novi Oselti: Andrej Eržen;
v Celju: Jože Bratina;
v Sentjosti nad Horjulom: Franciška Sečnik (Rekarske mama);
v Solkanu: Avgusta Komavec, roj. Klemenčič;
v Domžalah: Ida Cerar.

17. januarja

v Ljubljani: Hinko Siemensek, Franc Marinko, Danica Vrežec, roj. Goleš, Stanko Kralj, v Naklem: Helena Kuhar;
v Beriesevu: Ivan Morela;
v Tomišlju pri Ljubljani: Anica Hacin;
v Dravljah: Franc Vole, Franc Mlakar;
v Krmelju: Marija Božič, roj. Kapus;

v Hrastniku: Marija Pirc;
v Vižmarjih: Alojz Pečnik;
v Dolnjih Slavečih: Helena Gumilar, roj. Bunderla;
v Selcih nad Škofjo Loko: Marija Leben, roj. Prezelj;
v Suhadolah (Komenda): Franciška Verbič, roj. Knific.

Zadnje vesti

Za zadnje vesti iz Slovenije poslušajte v Clevelandu in okolici Slovensko radijsko uro "Pemi in melodije iz lepe Slovenije" vsak večer od ponedeljka do petka na postaji WXEN-FM na 96.5 MC, katere vodita dr. Muri in ga Barbara Pantovčič.

Epidemije niso samo preteklost

Strah pred velikimi epidemijami spremlja človeka skozi vso njegovo zgodovino. Kuga, koler, tifus, črne koze in druge bolezni so pustošile po starih državah in še pred nekaj stoletji praznile cela mesta.

Z razvojem medicine se je krog širjenja in pojavljanja velikih epidemij močno zožil. V svetu je celo začelo prevladovati mnenje, da so epidemije stvar rečnih in zaostalih dežel Afrike, Azije in Južne Amerike.

Vendar ni tako. Visoko razvite dežele nikakor niso varne pred epidemijami. Bližnja preteklost je pokazala, da tudi družba, v kateri je zdravstvena služba in higiena na visoki stopnji, ni varna pred izbruhom epidemij.

Značilen primer je hud izbruh španske gripe, ki je zahtevala več žrtv kot svetovna vojna. Zaradi te bolezni je v obdobju 1918—1919 umrlo približno 20 milijonov ljudi, predvsem ljudje v najboljših letih od 20. do 45. leta.

Pokažite "AMERISKO DOMOVINO" prijateljem in znanem, povejte jim, da jo pošiljamo brezplačno na ogled!

Carst Memorials

Kraska kamnoseska obrt
DINA SLOVENSKA IZDELOVALNICA NAGROBNIH SPOMENIKOV
125 Waterloo Rd. (416) 237

MALI OGLASI

EUCLID

prvikrat naprodaj, tri leta star zidan ranž, s tremi spalnicami, dvojna priključena garaža. Polna klet. V okolici novih domov.

Tracy Avenue

V Euclidu, kolonial s 4 spalnicami, garaža za 2 avta, vsa podkletena, \$36,900.

Genesee Avenue

V Euclidu, 4 velike spalnice, klet, priključena garaža. Brez-nadežna.

UPSON REALTY

UMLA
199 E. 260 St. 731-1070
Odpri to od 9. do 9.

OPEN SUNDAY 2-5

20330 Friday, Euclid, brick, 4 bedrooms, carpeting throughout. \$35,900 with \$3,600 down.

17916 NOTTINGHAM RD.

off Lake Shore Blvd. brick bungalow, 3 bedrooms, basement patio. Under \$40,000.

GEORGE KNAUS REALTOR

619 E. 185 St. 481-9300
(15)

HARMONIKA NAPRODAJ

lova, Somola znamke, kromatična na gumbje in električni mikrofoni. Kličite 1-949-2669.
(14)

Help Wanted

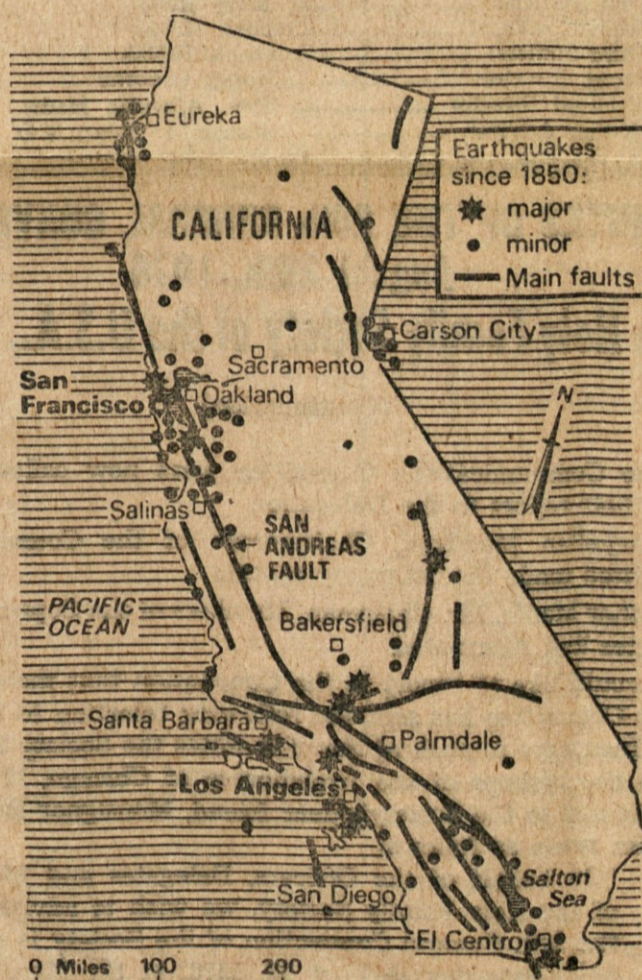
Pomoč v kuhinji

Sorns' Restaurant, 6036 St. Clair Avenue, išče pomoč za v kuhinjo. — 361-5214
(14)

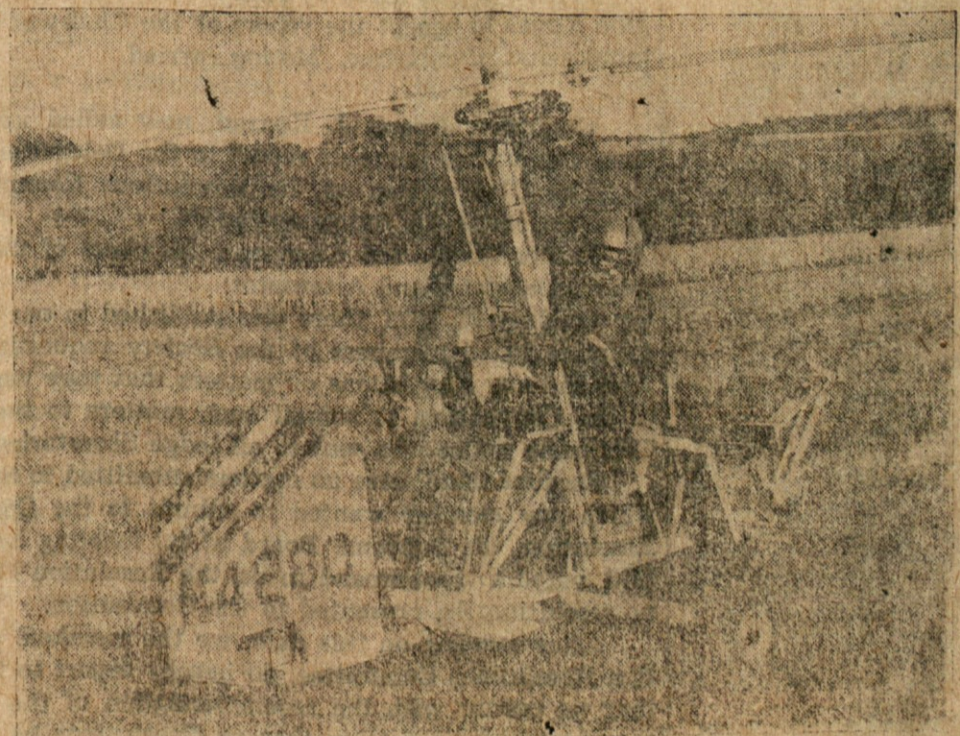
Help Wanted Male or Female

LINOTYPE OPERATOR

Call 361-4088 — Jim
(x)

POTRESNO OZEMLJE — Kalifornija je potresno ozemlje. Na sliki so zaznamovani večji potresi od leta 1850 z rdečnicami, manjši pa s črnimi križci. Za bližnjo bodočnost napovedujejo nove potrese vzdolž zemeljske gube San Andreas ter Palmdale. (Primerjaj zemljevid!)

NA PRESKUSANJU — Mali helikopter "Air Bear" izdelek policaja Toma Gamble v Leadi, Pa. je steer preprost, pa menda kar ujeten.

Avgust Senoa:

ZLATARJEVO ZLATO

Zdaj veste, kaj morava storiti?" je končno dejal Jerko.

"Vem, vem," je zahlipal Pavel. "Oče, oče, kaj si storil? Kam pehaš svojega sina? A tebi, dobri fant, hvala, stokrat hvala! Pošten si in Bog naj ti povrne! Toda pojdiva že, da prestreževa vojake, da rešiva plen."

"Zdaj ne," je Jerko odsvetoval in pri tem skrival svoje solze. "Ne poznate me še, toda jaz sem vaš in Dorin suženj. Mirujte! Počakajva zore. Takrat bova našla na mestu tudi Miloša."

Pavel se je pomiril. Te besede so mu zamamile glavo. Začel je razmišljati. In nehoti je z očmi ošinil Jerka.

"Jerko," je vzkliknil, "ti nisi nem? A kako si spregovoril? Na kak način? Ti služiš meni, braniš Doro, zakaj? Kdo si?"

Jerko je sklonil glavo in ni črnil besede.

"Slišiš, Jerko?" ga je Pavel nežno vprašal in mu položil roko na rame.

"Ne sprašujte me!" je bil nejevoljen. "Govori! Pri materinem grobu te rotim, prijatelj, da govoriš."

Jerko je molčal. Zajel ga je nemir in prsi so se mu silovito razširile. Pogledal je dvakrat, trikrat Pavla, kakor da bi se ga bal. Končno je dvignil glavo in glasno povedal: "Tvoj brat sem."

Pavel je skočil kvišku. Molče je gledal fanta, ki je nemirno sedel na kamnu.

"Kaj si znorel, fant?" je vzkliknil mladi Gregorijanec.

"Tvoj brat sem," je Jerko mirno ponovil.

"Ti? — Kako?"

"Da, tako je. Glej!" je dejal Jerko in izvlekel izza nedrij mošnjček, ki ga je imel obešenega okoli vratu. Potem je vzel iz njega dragocen prstan. "Poznaš ta grb? Tvoj je. Na dan mojega rojstva mi ga je obesil okoli vratu moj oče — tvoj oče. Gregorijanec sem kakor ti, po krvi! Po mlekcu nisem. Tebe je rodila druga mati. Starejši sem od tebe, a ne boj se za dediščino. Ti si zakoniti sin svojega očeta, a jaz nisem. Čudiš se? Kajne? Poslušaj! Zvedel boš, kdaj spregovoré nemi, čemu varujem tebe, čemu Doro. Prisedi bliže!"

Pavel se je nehoti spustil na kamen.

"Povedal bom vse," je začel Jerko, "kar vem o sebi. To sem seveda slišal pri drugih, ker sem bil sam premajhen, da bi se mogel spominjati. Mati se je imenovala Jela in je bila kmečkega rodu. Če greš iz Zagreba v Gračane, vidiš sredi pota pod bregom ostanke starega malina. Tu je životarila ubožna ženica s svojo edinko Jelico. Na vsem

božjem svetu nista imeli ti dve ženski nobenega svoje krvi razen materinega brata, belega patra v remetskem samostanu. Preživljali sta se z malinom, z motiko in živinico. Daj gospodi, daj cerkvi, delaj na gospodskem polju in v fratrskem vinogradu; in kar ostane od vsega trpljenja doma, komaj zadostuje, da lahko včasih preženeš lakoto. Kaj hočeš? Samo ženske roke v hiši niso niti za pol moške glave. Siromaščina. Stradali sta poleti, stradali pozimi. Prišla je še turška nadloga. Od vsakega dimnika je moral iti en fant pod orožje v banovo vojsko, a kjer ni bilo moških, je bilo treba plačati in dajati hrano. Stric frater bi bil rad dal ubožnicam kak groš, pa je bil sam siromak; drugi fratri pa niso dovoljevali, da bi jima nosil živež iz samostana. Pravili so mi, da je bila moja mati, to se pravi Jela, zelo lepa in tudi pobožna ter pametna. Na izust je znala molitve za vsako priložnost, za petek in svetek. In tudi delati je znala boljše kot marsikatera ženska. Vse to mi je povedal stric Jerolim. Imela je tudi snubače, a ona ni hotela zapustiti matere in malina. Zakaj se ni omožila! Bolje bi bilo zanj! A kaj hočeš! Tudi siromaščina je srečna, če ne ve poti do boljše sreče. In ženski v malinu sta rekli: 'Hvala Bogu, da je vsaj tako.' Takrat so medvedgrajski kmetje dobili drugega gospodarja. Gospoda Erdodi je prodala posestvo vašemu dedu Ambrozu. Ljudje so se veselili, misleč, da bo

ljufijam v javnem skrbstvu.

bolje. Erdodski krvosesi so praznili kmetom torbe do dna in sosed ni mogel pomagati sosedu niti s kokošjim jajcem. Da bo bolje, so mislili! Čudne do-brote! Stari gospodar Ambroz je sedel zmerom na gradu. No, pa stari bi še nekako bil, toda sinovi so vedno vrage. Baltazar Gregorijanec nikakor ni bil pri zdravi pameti. Če ga je prijel, je vse raztreščil na drobne kose. Mlajši Stjepko je bil sicer razsoden, toda bahat in nasilen. Oprosti," je opomnil Jerko, "da govorim o najinem očetu tako surovo, toda ponavljam samotisto, kar mi je pripovedoval stric Jerolim. Ko se je vrnil s turške vojske — ko je bil mlad, je šel namreč pogosto nad Turke — ko se je vrnil z vojske, je bilo joj in Bog pomagaj! Plenil je fratrom, iz zasede napadal meščane, mučil kmete in s silo sramotil njihove žene in hčere.

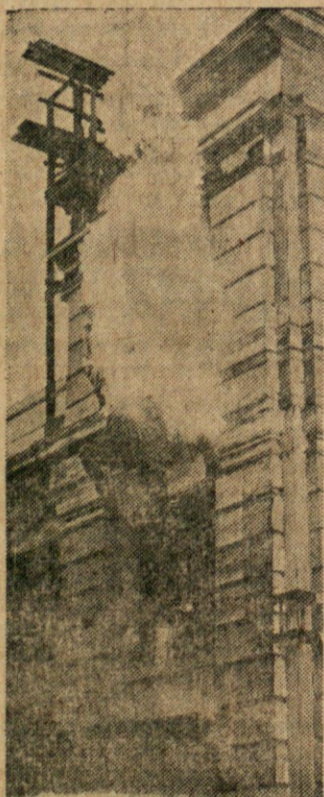

PREVEČ ZLORAB — Joseph Califano, Carterjev tajnik za zdravstvo, prosveto in socialno skrbstvo, je postavil za prvo našemu dedu Ambrozu. Ljudje logo boj proti zlorabam in go-

AMERIŠKA DOMOVINA

bi morala biti

vsaki slovenski hiši

ZADOVOLJSTVO PO USPEHU — Dick Ziker, ki nastopa v raznih filmih kot namestnik igralcev v nevarnih dejanjih, je nasmejan, ko je srečno pristal na napihnjemih blazinah po skoku s strehe šestnadstropne stavbe (na levi).

The Holy Family Society of the USA

ONE FAIRLANE DRIVE JOLIET, IL. 60434

Since 1914...

... the Holy Family Society of the U.S.A. has been dedicated to the service of the Catholic home, family and community. For half-a-century your Society has offered the finest in insurance protection at low, non-profit rates to Catholics only

LIFE INSURANCE • HEALTH AND ACCIDENT INSURANCE

Historical Facts

The Holy Family Society is a Society of Catholics mutually united in fraternal dedication to the Holy Family of Jesus, Mary and Joseph.

Society's Catholic Action Programs are:

1. Scholarships for the education of young men aspiring to the priesthood.
2. Scholarships for young women aspiring to become nuns.
3. Additional scholarships for needy boys and girls.
4. Participating in the program of Papal Volunteers of Latin America.
5. Bowling, basketball and little league baseball.
6. Social activities.
7. Sponsor of St. Clare House of Prayer

Družba

sv. Družine

Officers

President	Joseph J. Konrad
First Vice-President	Ronald Zefran
Second Vice-President	Anna Jerisha
Secretary	Robert M. Kochevar
Treasurer	Anton J. Smrekar
Recording Secretary	Joseph L. Drasier
First Trustee	Joseph Sinkovec
Second Trustee	Frances Kimak
Third Trustee	Anthony Tomazin
First Judicial	Mary Riola
Second Judicial	John Kovas
Third Judicial	Frank Toplak
Social Director	Nancy Osborne
Spiritual Director	Rev. Aloysius Madic, O.F.M.
Medical Advisor	Joseph A. Zalar, M.D.

MINUTES OF THE 20th GENERAL CONVENTION

August 28th, 1976

The Holy Family Society of the U.S.A., D.S.D.

(Continuation)

The Communications Committee were now called upon to make their report to the Delegation.

Maryellen Mandzuk, Chairwoman of the Communications Committee made the following report:

Father Madic, Mr. Chairman, Members of the Supreme Board, Delegates and Alternates:

I would like to report to the Convention that the Communications Committee has sent the following telegram to the Director of Insurance in each of the nine states the Society is licensed and to the Bishops of the Archdiocese of Chicago, the Diocese of Joliet and to the Society's dear friend, Monsignor Butala. The telegram reads as follows:

"On behalf of the Officers, Delegates and Membership of the Holy Family Society, we wish to advise you that the 20th General Convention of the Society is now being held, Saturday, August 28, 1976, at St. Mary's Retreat House, 1400 Main Street, Lemont, Illinois. We extend to you our warm and fraternal wishes.

Sincerely,

COMMUNICATIONS COMMITTEE

This is my report to you. I thank you.

MARYELLEN MANDZUK, Chairwoman COMMUNICATIONS COMMITTEE

A motion was made by Ann Howard and seconded by Katherine Kovas to accept the report of the Chairwoman of the Communications Committee. Motion carried.

Chairman Joseph J. Konrad, now called upon the Resolutions Committee for their report to the Delegation.

The Chairwoman of the Resolutions Committee, Charlotte Tomazin, made the following report:

Father Madic, Mr. Chairman, Members of the Supreme Board, Delegates and Alternates:

On July 22, 1976, there was published in our Official Organ, a notice to all members of the Society requesting that anyone who had any suggestions or matters that they wanted presented to the Convention, to submit such matters to the Home Office. This same notice was sent to all lodge Secretaries.

Because there were no matters submitted to the Home Office which any member wanted to submit to the Convention for a Resolution, the Supreme Board at its meeting held on July 24, 1976, voted to recommend to us, the Resolution Committee, that no resolutions be presented to the Convention.

After meeting on this date, we the members of the Convention Resolutions Committee, do hereby report to the Convention that we concur with the recommendation of the Board and we therefore make a motion that no Resolutions be passed by this Convention.

This is our report to you. I thank you.

CHARLOTTE TOMAZIN, Chairwoman RESOLUTIONS COMMITTEE

A motion was made by Carol Barbic and seconded by Frank Skul to accept the report of the Chairwoman of the Resolutions Committee.

Motion carried.

At this time, the Financial Committee was called upon to make their report to the Delegation.

The Chairwoman of the Financial Committee, Jean Konrad, made the following report:

Father Madic, Mr. Chairman, Members of the Supreme Board, Delegates and Alternates:

Our Committee met at the Home Office on Wednesday, August 18, 1976. At this time a complete review was made of the finances of the Holy Family Society for the period beginning July 1, 1972 to and including June 30, 1976. After a thorough analysis, our Committee unanimously recommends to this Convention, the following:

1. — That Joseph J. Konrad be reappointed in the capacity of Business Manager and Mr. Robert M. Kochevar be reappointed in the capacity of General Manager for the Holy Family Society of the U.S.A., to the next General Convention. Compensation for their services to be reviewed annually by the Supreme Board.

2. — The reappointment of Mr. Hirsh J. Kravit and Mr. Jack Kravit as General Agents for the Holy Family Society until the next quadrennial convention. We further recommend that the President of the Holy Family Society be authorized to execute a Life and Health and Accident contract with the General Agent.

In addition we also recommend to extend to the next quadrennial convention the same allocation of funds to the General Agent for the purpose of financing and expanding the Life Department.

3. — The Finance Committee is recommending the following salaries for the Supreme Officers of the Holy Family Society:

President	\$300.00	Month
First Vice-President	200.00	Year
Second Vice-President	150.00	Year
Secretary	300.00	Month
Treasurer	300.00	Month
Recording Secretary	250.00	Year
First Trustee	150.00	Year
Second Trustee	150.00	Year
Third Trustee	150.00	Year
Spiritual Director	200.00	Year
First Judicial	75.00	Year
Second Judicial	75.00	Year
Third Judicial	75.00	Year
Social Director	100.00	Year
Medical Advisor	FEE	

4. — The Financial Committee is recommending \$50.00 per day per diem — plus travel to be reimbursed at the rate of 20¢ per mile. One day to be allotted to all Delegates that belong to a Lodge located within 150 miles distance and two days to be allotted to all delegates that belong to a lodge over 150 miles in distance.

This is our report to you. I thank you.

JEAN KONRAD, Chairwoman FINANCIAL COMMITTEE

A motion was made by Frank Widina to accept the report of the Financial Committee as given. Motion seconded by Joseph P. Drasler. Motion carried.

After the completion of the above reports, the work of the temporary committees was completed and the Chairman, Joseph J. Konrad, made a motion that the temporary committees for this convention be dissolved. Motion was presented by Denise Lang and seconded by Joseph P. Drasler. Motion carried.

(To Be Continued)

Ženini in neveste!

Vaša slovenska unijska tiskarna Vam tiska
krasna poročna vabila
po jakc zmerni ceni

Pridite k nam in si izberite
vzorec papirja in črk

Ameriška Domovina

6117 St. Clair Avenue

431-0628

DELNIŠKA SEJA

V nedeljo, 6. februarja 1977

ob 2:00 popoldne se vrši

REDNA DELNIŠKA SEJA

Slovenskega doma na 15810 Holmes Ave.

To obvestilo je smatrati uradno vsem društvom
in posameznikom
FRANK KONCILJA, tajnik